

Cod. Vaticanus Ottobonianus Gr. 441, chartaceus, Michael
 anno 1477 scriptus, fol. 30-32 Kraseninnikov:
 Bior και Πολιτεία τῶν Ἀγίων Θεοφίππου⁽²⁾ Με- a Vignatiniskogo
 γάλου Βασιλέως και Ἰσαυροπόλεως Κωνσταντινου καὶ
 Ἐλένης. Πόλις καὶ Σοφολία και Λοφωκίον και
 Μανασίον (ἐκείνων καὶ⁽³⁾ Ἰγνατίου καὶ ὁπο-
 σίτου Σηλυβρίας⁽⁴⁾ (Ignatii metropolitae Selybriensis) Revue Byzantine
 τ. I. 1915
 v. 22, r. 46-51
 r. 114, r. 116.
 Folia 302 et 322 anno 1908 transcripsit grego-
 rius Ceretelli.

(2) Sic legit Ceretelli itaque tam codice Lesbio mona-
 sterii τῶν Ἀγιῶν 268, chartaceo, a. 1552
 exarato, fol. 563v (cf. ΑΘ. Παπαδόπουλος-Κρε-
 αῖτης, «Μαυρογενέλειος Βιβλιοθήκη I. Κίπριος»,
 1884-1888, p. 128, 61), quam codicis Marciani
 Gr. II, 168, chartacei, saec. XV exeuntis, parte III,
 nunc quidem deperdita, confirmatur
 cf. Θεόδωρος Ξωάννης:

Μνημὴν Ἀριδοπολὶν τῶν πατρῶν ἐκδοδύνα ὑπὸ
 Ἰεροδανδῶν Θεοφίλου Ξωάννου Διδάσκαλόν ἐκ
 Θεοδοπίου Βρυτάν. 1884, p. 164 II.

Minor recte igitur in CHV p. 296 «Θεοφίππου prefectus.
 (3) Sic legit Ceretelli. Κυρὸν CHV. L.c. atque ille
 cod. Marcianus (cf. Θεόδωρος Ξωάννης, l.c. p. 164
 adn.)

(4) Haec nominis formam vulgatae illi (Σηλυβρία)
 praetuli, ipsius Ignatii subscriptiones se.
 cutus — voluti hanc, anno 1431 Aprilis die 4
 factam;

και το παρὸν ὑμῶν ὁ γενναῖος ἱερεὺς ὁ δὲ
 χυρὸς ἐφ' οὗ τῶν ταπεινῶν ὑποποδίων Σηλυβρίας
 Ἰγνατίου καὶ.

cod. Musei Britann. Addit. 31909 fol. 94

H. Omont: Notes sur les Mss. grecs du British Museum in
 Bibliothèque de l'École des Chartes XLV 1884, p. 339s.

Incipit:

Μέγιστον καὶ τὴν ὕλην ἰσχυρὸν ὁ Θεὸς, καὶ ἄλλοι δὲ ἄγγελοι, ἐπιστῆναι αὐτῷ περὶ Θεοῦ καὶ Θεῶν, κτλ.

Desinit:

ὡς ἂν⁽⁴⁾ δὲ πτόλις ὀρθοδόξου καὶ πολιτικῆς εὐδαιμονίας τέλει καὶ γενόμενος ἀναστάσιμος ὁρατὸν καὶ γοητὸν αὐτῷ βῆναι ὡχαιρ καὶ ἰουδαίᾳ ὑμῶν ἀπὸ καὶ Θεολογίας⁽⁵⁾ καὶ ἄλλων βασιλῆα καὶ ἰσχυροτάτην Κωνσταντῖνον καὶ Ἐξάρχου καὶ πατρὶς τῶν ἀπ' αὐτοῦ ἀπὸ, ἀμὲν.

Haec Vitam a Theophilo Ioannis anno 1884 ad fidem codicis Marciani II 168 partis III, nunc quidem aut alicubi delitercentis aut deperitidae, editam esse iam norunt legentes. Quam editionem recognoscere haud ab reducto, ut nun modo contextum graecum emendationem pro parte virili praebeam, verum etiam fontes, quibus Ignatius Sely(n)brinensis unus est, indicem.

Codicis Vaticani Ottoboniani gr. 441 (n. 49) foliis 30-32, quae initium et finem huius operis Ignatiani continent, utrum sui sint iuris an ex illo Marciano transcripta sunt, nunc quidem nondum definire possum, quoniam nec duarum (Ottoboniani) paginarum, quas solas - easque, ut videntur, haud integras - meum in usum Cerebelli transcripsi (fol. 30r. et 32r.) contextus cum editionis principis contextu conlatus ad questionem supra laudatam solvendam quidquam certi confert, nec uberiorem codicum MO descriptionem habeo: namque non modo Min. garellianum illum catalogum, sed etiam Feron-Battaglinianum⁽¹⁾

(4) ὡς ἂν cod. Ottobonianus (n. 49): ὡς ἂν editor Venetus, libri Marciani scripturam perperam retinens.

(5) Verba τέλει - Θεολογίας omissa sunt in Bibliotheca Hagiographica graeca, in Bollandini. Editio altera emendatior, Bruxellis 1909 p. 52, n. 362, sine ullis lacunae significatione.

(1) E. Feron et F. Battaglini: Codices Mss. graeci Ottoboniani. Biblioth. Vaticanae, Romae 1893

nanzisci non potui

Prior tamen illa coniectura in praesenti paulo saltem probabilius esse mihi videtur, indicia quaedam respicienti, quae suo loco ac tempore proferam.

Sin autem codicis O illa folia ex M transcripta sunt, id ferme solum lucramur, quod codicis M aetas iam certius definitur: hunc enim codicem anno 1477, quo apographum eius O exaratum est, recentiorum non fuisse per se intelligitur.

Iam vero, occasione data, notandum est codicis M aetatem ab Hippolyto Delehaye hinc verbis significari: "Ab eodem Gregorio qui codicem praecedentem scripsit, exaratur". *Annuaire de la Bibliothèque de la Bollandiana* XXIV 1905 p. 221. — hunc autem codicem praecedentem, i.e. Marcianum gr. II 167, praeter prima duo folia membrana, quae ad alium quendam codicem saeculi XI scriptum pertinent, ad saec. XVI-XVII "viro clarissimo referri. J.B. p. 233.

Ab hoc tamen Maria Vogel et Victor Gardthausen dissentiunt, qui codicem II 167 (olim Natanianum gr. 308) anno 1481 exaratum esse aiunt, videlicet catalogi Mingarelliani, cuius paginam 520 laudant, testimonio nisi — M. Vogel und V. Gardthausen: "Die griech. Schreiber des Mittelalters und der Renaissance" [Beihfte zum Zentralblatt für Bibliothekswesen, XXXIII, Lpz. 1908 p. 93

Quod si verum est, M quoque codicem ad saeculum XV potius quam ad XVI referendum esse apparet, nec repugnare huic opinioni parvulum eiusdem codicis scripturae specimen a Theophilo Iohannis datum videtur.

Ceterum, utcumque illa quaestio de ratione inter codices M O intercedente solvenda est, ad operis Ignatianum, quo de agitur, contextum constituendum codicem O aut parvi admodum aut prorsus nullius esse momenti vel hinc perspicitur, quod perexiguam tantum huius operis partem iste codex praebet, — et quidem tantummodo initium usque ad verba *ναὶ ἂν ἀπὸ τοῦ βασιλῆως* (inclus.) p. 165, 6 ed.

Theophil. et - hac nota (minio scripta) praemissa:

καὶ πρὸς τὸ τέλος τοῦ λόγου ὡς τοῦ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ γρηγορίου
ἔχῃ (1) οὕτως. - finem inde a cap. 55 ('Αὐτὸς ὁ γρηγόριος βασιλεὺς καὶ.) p.
225, 13-229, 27 (2))

Iam restat, ut codicis Lesbii, monasterii τοῦ Λεσιῶνος, 268, chartacei,
a. 1552 scripti, mentionem iterum faciam (3), cuius fol. 563 v. et (salis
tribus fere quattuorve) insequentibus eadem Constantini Vita Igna-
tiana legitur, non tamen integra, quod quidem vel foliorum, quibus
continetur, numerus perquam exiguus illico demonstrat (4), vic plura
praebere quam in codice O simul significans. Iam vero, si quis prae-
terea libri L (lesbii) actatam atque illud respexerit, quod L eundem atque
O praebet huius operis Ignatiani titulum (5) eoque nomine hi codices
eundem in modum a libro M differunt (6), - perfacile sane conici-
at aut L ex O transcriptum esse, aut horum utrumque codicem ex uno eo-
denque fonte profluxisse.

Quaerit cum ita sint in contextu huius Vitae constituendo libri L au-
thoritatem non pluri quam O aestimandam esse apparet.

1) Sic in O, Ceretelio teste, legitur, idque sine dubio in ἔχῃ (v) corri-
gendum est potius quam ἔχῃ restituendum. - Quod autem ad illud ἔχῃ
προΐχουσι usurpatum attinet, cf. J. Vogeser: Zur Sprache der griech.
Heiligenlegenden, München 1907 p. 40, ubi et exempla similia referuntur, et
viri docti qui de isto usu egerunt, laudantur.

2) Hinc supponendam esse huius codicis descriptionem in CHV. p. 296 datam
obiter adhibito, - namque nulla ibi fit mentio huius ἔχῃ, qua sermonem
suum Ignatius peroravit. 3) cf. supra.

4) Quodam huius codicis folio haec Vita finitur, a P. - Keraneo (Μαυροζωγὰς,
τοῦ Βιβλιοθήμ. I p. 128, 61) discrete non indicari dolendum est - non potest tamen
de fol. 568 r. cogitari, quo anonymum quoddam opusculum περιτὴν χρομὴν τῆς
ἐκείνου ζωῆς ἡρώδου incipit (ib. p. 128, 62), inde elucet, quod
illam Vitam Ignatianam non hoc opusculum, sed duo quaedam gregorii Na-
zianzeni fragmenta excipiunt.

5) Missum enim illum facio, quod supra L, ut M, praebet, nūc in O legi
videtur. Cf. supra.

6) Conferenda est altera pars tituli, qui in O L legitur: ποίμνη τοῦ σοφωλῶτος
καὶ δοκωλῶτος καὶ παναρίων ἐκείνου καὶ τοῦ (nūc O) Ἰγνατίου ὑποπολίτου ἐκ-
κλησιαστικῆς, cum codicis M nota marginali (αὐτὸς Theophilus Ioannis l. c. p. 164 adu.
addita): λόγος P. K. B. τοῦ σοφωλῶτος καὶ δοκωλῶτος καὶ παναρίων ἐκείνου καὶ
Ἰγνατίου ὑποπολίτου ἐκκλησιαστικῆς ποίμνη.